

סוף זמן קר"ש

עש"ק תצוה

8:56

עש"ק תשא 8:51

מאן דלא קרי קר"ש בעונתיה
בנדיי הוא כל ההוא יומא
(וזה"ק בלק קפ"ו)

ממעיינות התאחדותנו

י"ל ע"י: התאחדות אברכים דקהל יטב לב דסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

שיעור השבוע

חבורת יסודי התורה

פרשת תצוה

מס' פסחים כה: כז:

פרשת תשא

מס' פסחים כה: עד ל.

ברקן את החפץ משכיתו את דבר הרע
על ידי עסק התורה, לאור חזק וקא, חיינו
באשרות וביקר, השכם בעודי ליל
כשנכריים עוד להשתמש באור הנה
הנה ברך משה עמוד יט

ז' אדר א' תשע"א

תצוה

שנה י"ג גיליון י"ח (תק"מ)

שמן טהור

שמן זית. יו. יש לדקדק להזהר לו לומר "שמן זית", והלא ידוע שבכל מקום שנאמר בתורה שמן סתם הכוונה על שמן זית כבמנחות ומצורע. ונראה דהנה במדבר לא הי' לישראל זיתים, אלא שהביאום ממצרים או שקנו כולם מן העכו"ם. אך היתיים היו טמאים, כי לא ידעו ישראל להזהר לשמורם בטוהרה, ומכש"כ זיהוה"ם לא שומרו אותם מלהטמא במת וכיו"ב. אולם איתא בפסחים דהשמן שבתוכו אינו טמא, אלא שאם סוחט זיתים הרבה ביחד אז היתיים מטמאין את השמן היוצא מהם, אבל אם סחט זיתים בשיעור כביצר מכוונת אז השמן טהור, דכשיצא המשקה ממנו אז היות פחות מכביצה הוא, ופחות מכביצה אינו מטמא מאכלים אחרים, ולכן השמן טהור. ולכן אמר הפסוק "שמן זית" שיהיה לכתוש כל זית בפני עצמו, שאז לא יוכל היות לטמא את השמן היוצא ממנו ויהא טהור, אבל אם יכתוש ב' זיתים, יש לחשוש שיש בהם שיעור ביותר מכביצה, ואז יטמא השמן בצאתו.

פנים יפות

רק לכבוד

ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ותפארתו. וי"ל דהנה בגדים יפים ומצוינים מועילים לאדם בשני דברים, ראשית הדבר הוא "לכבוד ותפארת" לת"ח שהוא מצויין בבגדיו כנגד שאר העם, וכדאשכחן שר' יוחנן קרא לבגדיו מכבודו. שהם מכבדין אותו. ושנית מועיל הדבר להאדם שמתקן שהוא מצויין בבגד הנאה הוא זוכר את מצבו ומעלתו ואינו מתערב עם זרים ואינו עושה כמעשיהם, כי תמיד נזכר במדרגתו ע"י בגדיו. אולם ת"ח האמיתי אינו זקוק שבגדיו יזכורו לכלי לחטוא, כי יראה ד' על פניו בלא הכי, אלא אצלם באים הבגדים רק לכבוד ולתפארת לחוד. ובא הכבוד להגיד שבחו של אהרן שלא הי' צריך ללבוש את הבגדים להזכיר להיות בקדושה תמיד, כי בלא הכי הי' פרוש וקדוש, אלא לבישת בגדיו היו רק לכבוד ולתפארת בלבד.

נחשבת כמעשה

וחשב אפודתו אשר עליו כמעשהו ממנו יחי. יש לפרש דאיתא בקדושין דסתם מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה חוץ מנחשבת עבודה זרה, דכתיב בו למען תפוש את בית ישראל בלכם. והנה איתא בובאים דף פ"ח דאפודת הי' מכפר על עון עבודת כוכבים, ולזה רמז הכתוב, ונחשב אפודתו אשר עליו, שנחשבת אפודת הרומז לעבודה זרה, כמעשהו ממנו יחי, נחשבת כאלו עשה מעשה עבודה זרה ר"ל, ובא חשב אפודת לכפר על מחשבת עבודה זרה.

כלי יקר

תפלתו נשמעת

והי' פי ראשו בתוכו שפה יחי' לפי סביב. וגו'. פרש"י בתוכו, כתרומתו כפיל לגוף, כפול לתוכו, וכו'. ועפ"י נראה לפרש מש"כ לקמן ונשמע קולו בבואו אל הקודש, כי קי"ל דההולך בחלוקי הפוך דהיינו בשפה לצד חוץ, אין תפלתו נשמעת, ולכן אחר שכתבו שיהא פי ראשו בתוכו והשפה יחי' לפנים, אמר הכתוב שאז נשמע קולו בבואו אל הקודש לתהפול, שתפלתו תהא נשמעת.

בית שלם

השתמשות בגוף לשם שמים.

ועשית חשן משפט וגו' כמעשה אפודת תעשנו. ולכאורה קשה, הא מפורש בפסוק וזה תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור תעשה אותו, ולענין מה נאמר כמעשה אפודת תעשנו. וי"ל, דהתורה מרמז לנו דרך לעבודת ה'בוב"ה אשר האדם יתנהג בדברים החומריים עפ"י התורה ולקדש עצמו במותר לו ולא יתהו א"ע כהפקר ח"ו באברים החומריים לעשות ולאכול מה שלבו חפץ וידמה שקר בנפשו שלבו שלם עם אלקיו, דאי אפשר זאת כי הלב נמשך אחר התנהגותו באברים החומריים, דאי אפשר שיהיה לבו שלם עם ה' ב"ה באם איברי החומר מתנהגים בהפקר ח"ו. ונדע דהאפוד הוא לבוש אחוריו מתנים ולמטה, שהמה איברים חומריים, וחשן הוא לבוש ותכשיט נגד הלב שהוא אבר רוחני שבאדם לחשוב במושכלות. וז"ש הכתוב שהחשן שהוא מגד הלב כמעשה

אפוד תעשנו, היינו כמו הרגלו והתנהגותו באברים החומריים כמו כן יהיה הלב נטוי. לכן יעשה אדם כל דברים בעניני הגוף לש"ש לקיים בכל דרכיו דעהו ויהיה לבו שלם עם הבית"ש.

דברי יחזקאל

אורים ותומים בזמן הזה

ועשית חושן משפט, ופירש"י, שמברך דבריו והבטחתו אמת. ופי' השפ"ח כל דבר שהי' מסופק בידו אם לעשות אם לא הולך אצל חושן המשפט ובו היו כל האותיות מאל"ף ב"ת, והיו האותיות בולטין ועשו תיבה ובאותה תיבה הי' נכתב אם לעשות אם לא ע"ש. והנה ידוע התורה נצחית ועכשיו שאין לנו האורים ותומים והבטחתה אמת, וכשאנו יודע איך לעשות יפנה אל התורה והתורה יורה לו איך יעשה, כמו"ש כי עצה ותושיה, וכדאיתא בכתבי הבעש"ט ז"ל מכח התורה שלמד היום ואח"כ באותו יום מודמן לו דבר לעשות ואינו יודע אם לעשות אם לא, ויכל להבין מכח אותו הענין שלמד איך יעשה ובלבד שיהא תמיד דבוק בהש"י.

דברי ישראל

הוברר הדבר

ועשית מזבח מקטור קטור וגו'. וקשה הרמב"ן למה כתב מעשה המזבח כאן, הי' ראוי שיוכירו עם השולחן והמנוחה בפרשת תרומה אצל יתר כלי המקדש, ולא כאן בפרשת בגדי כהונה. ונראה כי בפרשתנו צוה הקב"ה לעשות בגדי כהונה לאהרן לקדשו ולכהנו, וידע הקב"ה שעתיד להיות קטור על זה במעשה קרח ועדתו שחלקו כי כהונה לאהרן, לכן צוה לעשות מזבח לקטורת, וע"י הקטורת הוברר שהקב"ה הוא שצוה לעשות את אהרן לכהן גדול, כי עדת קרח מתו ע"י שהקריבו את הקטורת, כמבואר בפרשת קרח. נמצא שפרשת מזבח קטורת היא השלמה וחזיון לפרשת כהונת אהרן.

קדושת לוי

בכח התורה

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך וגו', במד"ר הר"ד לולי תורתך שעשועי או אבדתי בעיני, כשאמר הקב"ה למשה ואתה הקרב אליך הרע לו, אמר לו תורה היתה לי ותתתי לך שאלולי היא אבדתי עולמי. וצ"ב. ואפ"ל עפ"י אמרם ז"ל דלעיל יתו הלויים כהנים, ופי' בספד"ק דזה הי' טעונו של קרח שחשב שיהי' עולם התיקון מיד ויהיו הלויים כהנים, ומה"ט חלק על כוונתו של אהרן, והנה גם משרע"ה הי' מצפה שיהי' עולם התיקון מיד, דמה"ט רצה ליכנס לארץ, שאם הי' הוא בונה ביהר"ק לא היו האויבים יכולים להחריבו, כמאר"ל דלא שלטו האויבים במעשה ידיו, וממה שצוהו הקב"ה ואתה הקרב את אהרן אחיך וגו', שפט שעדיין לא הגיע זמן תיקון השלם, והכתיבה בלבד יהיו כהנים ולא הלויים, וע"כ הרע למשה כי השיג הידיעה הגדולה שיקרה לישראל כסיבת החורבן הגליוני ואין יכו ישראל להתרומם מהשפלות הנורא, לזה נחמו הקב"ה וא"ל תורה היתה לי ותתתיה לך, כי באמצעות התורה ישוע ישראל להיגאל, וכמ"ש האור החיים הק' שבדורות האחרונים באמצעות תורתם ישוע ליכנס לשער הנו"ן ולהוציא בלעז מפיו, ואז ספו תמו בחי' הטומאה וכו' עכ"ל, וזה נתקדשה דעתו של משרע"ה, ולדאי לולי תורתך שעשועי או אבדתי בעיני, ורק בכח התורה"ק מכה להיגאל בבי"א.

דברי יואל

עסק התורה

ואתה תצוה את בני' ויחזקו אליך שמן זית וזו וכו' מערב עם בקר וכו' ואתה תצוה. וי"ל דהנה כתב באור החיים הקדוש בפרשתו לפרש הכתוב ואתה תצוה את בני ישראל ויחזקו אליך שמן זית וכו', דקאי על עסק התורה, על דרך שאמר במדרש מה שמן מאיר לעולם כך התורה אורה לעולם, עכ"ל. וי"ל כי על זה המושך הכתוב ואמר מערב"ב עד בוקר"ד לפי ה', להורות שהחיוב עסק התורה היא כיום ובלילה, ככתוב והגית בו יומם ולילה. ועל זה גמר אומר חזק"ת עולם" לדורותיו, כי על ידי התורה העולם מתקיים, ככתוב אם לא בריית יומם ולילה חזקת שמים וארץ לא שמת.

ברך משה

בגדי כהונה

בגמ' מס' יומא (ע"ב ע"א) אמר ר' חמא בר חנינא מאי דכתיב את בגדי השרד לשרת בקודש, פירש"י שדייק מאי דכתיב שרד לשון שריד, ומשני אלמלא בגדי כהונה לא נשתיר משונאיהן של ישראל שריד ופליט, פירש"י שעל ידיהן מקריבין הקרבנות המכפרין על ישראל. משמע שעצם בגדי כהונה אינם מכפרין. אמנם ברבינו תנאל פי' בגדי שרד אלו בגדי כהונה שמכפרין על עוונות ישראל וכו'. ועי' במהרש"א שמציין לגמ' מס' ערכין (ט"ז ע"א) אמר ר' ענני בר ששון למה נסמכה פרשת בגדי כהונה לפרשת קרבנות, לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין, כחונות מכפרת על שפ"ד דכתי' ויטבילו את הכתונה בדם, מכנסים מכפרים על ג'ע דכתי' ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה וכו' הרי שעצם בגדי כהונה ג"כ מכפרין.

החיד"א בספרו פתח עיניים ג"כ מתקשה בפירש"י וכתב שלדבריו הר"ל להגמ' למימר אלמלא 'קרבנות' לא נשתייר וכו' ומבאר עפ"ימש"כ בס' עיר בנימין שבגדי כהונה מכפרין על הערבות, ולכן אף אם יהי' צדיקים וחסידים ילקו על הערבות שהרי הערבות ענין קשה היא דלא סגי להיות ירא שמים ובעל תורה ומצוות, כי עדיין נתפסים בעד הרשעים מכח ערבות, וע"כ שפיר כת' בגמ' אלמלא בגדי כהונה וכו' כיון שמכפרת על הערבות ולולא זאת לא נשתייר משונאיהן של ישראל שריד ופליט.

בספד"ק נועם מגדים הקשה למה כתי' ואתה תדבר אל כל חכמי לב וכו' ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי, דמהו הנפקא מינה להחכמי לב לאיהו צורך נעשו הבגדים, והי' צריך לכתוב ועשו את בגדי אהרן ותו לא, ומבאר עפ"י מה שאמר חז"ל (תענית כ"ד ע"א) שחכמי ישראל נקראים עיני העדה, ואמרו משל ע"ז, דכאשר העינים הם יפות אז אין כל שאר הגוף צריך לבדיקה, דמן הסתם הוא כולו נאה וכולו יאה, וכן הוא ג"כ אצל כלל ישראל, שאם החכמים הם שלימים במעלה אז בודאי גם כל הדור הם נמשכים אחריהם וכולם הם בחזקת יריאם ועיניהם.

ונקדים עוד מה שאמר חז"ל (יומא כ"ט ע"ב) דאין מעילה בדמים שנאמר נתתי לכפר, לכפרה נתתי את הדם ולא למעילה, וכמו כן הי' כאן כוונת אזהרת הכתיב להחמי לב אשר בישראל, שיראו לזהר מהדברים שבגדי כהונה מכפרים עליהם, ואם ח"ו נכשלו על אותן העוונות יהיו נזהרים לשוב בתשובה על העבר, דאם הם יהיו נזהרים מאלו העוונות, גם שאר כל העם יעשו ויתנהגו כן, כיון שהם נמשכים אחרי החכמים כלי"ל, וזהו שכת' ואתה תדבר אל כל חכמי לב וכו' ויכשירו מעשיהם, ובזה יעשו שבגדי כהונה לאהרן אחיך יהיו רק 'לקדשו לכהנו לי' ולא בשביל כפרה דעיקר מטרת בגדי קודש הוא לקדשו לכהנו ולא לכפרה עייש"ב.

במהר"ל (מס' זבחים פ"ח ע"ב) כת' שלבישת הבגדים הוא ליקר ותפארת, וע"כ היו מכניסים בחינה של דוממות בישראל כנגד שפלות החטא, וע"כ היו עושים תשובה.

בס' פרפראות לחכמה כתב שגם בימי אחשורוש עמד לישראל זכות בגדי כהונה, כדאיתא בגמ' מגילה (י"ב ע"ב) אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע וכו' תרשיש כלום משמו לפניך בבגדי כהונה דכתי' בהו תרשיש שהם וישפה עיי"ש, ותיבות ארבעה"ס אר"ם אב"ן ס"ת המן ודרשו דוקא תיבת תרשיש, ותיבת תרשיש טור"ם וישפה ר"ת ושותי, לכן נלמד הרמז על אבן הראשון של טור הרביעית.

ואלה תולדות

נולד בחודש סיון תפ"ד בעיר הקודש ירושלים ת"ו, ניצני קדושה החלו מתגלים בו בעודו נער, כבר משחר טל ילדותו ה' עמל וסקד בתורה מבוקר ועד ערב, וכולם הכירו את עתידו כי לגדולות נועד, בספר "שער יוסף" שחיבר בשנתו השבע עשרה, מעיד אביו על כך בהסכמה "כבן שש כבן שבע, ותחל רוח ד' לפעמו, הכיר את בוראו ויט שכמו לסבול בקי בהטייה יושב אוהלים", ועוד בטרם הגיע לגיל הבר-מצוה בהיותו בן שנים עשרה שנה בלבד כבר חיבר פירוש על ספר ה"אגור", וחיידושי דינים על הלכות מליחה, כבן שבע עשרה שנה חיבר את חיבורו הגדול שער יוסף שיטה על מסכת הוריות, שם הראה את ידו הגדולה בפלפולא דאורייתא, ויש עליו עשרים ושבע הסכמות של חכמי דורו, בהיותו בן חמש עשרה שנה נשא את אשת נעוריו בתו של הגאון ר' נסים ברכה מחכמי ישיבת "נוה שלום", אחד מגדולי ירושלים בעת ההיא, ובזיו"ש נשא בתו של חבירו הגאון רבי רפאל ברוך, מגדולי עיר ליווארנו שבאיטליא.

רבותיו

למד בבית המדרש "בית יעקב" שנוסד ע"י הגה"ק ר' חזקיה די סילו בעל הפרי חדש, שם כיהן כראש הישיבה הגאון ר' ישראל מזרחי זצ"ל שממנו שאב הרבה חכמה ואף מזכירו בספריו שחיבר, אולם עיקר תורתו קיבל מפי דודו, גיסו של אביו, החכם רבי יונה נבון זצ"ל, בעל מחבר ספר "נחפה בכסף", שגם הוא שימש באותה תקופה לאחד ממרביצי תורה בישיבת "בית יעקב", גם למד אצל הגאון ר' אלעזר נחום בעל חזון נחום, אשר גם עליו מזכירו בספריו כרבו, ואז נחתבר עם הגאון רבי יום טוב אלאזאי זצ"ל המהרי"ט אלאזאי, וכאשר עלה האור החיים הקדוש לארה"ק, התקשר אליו בכל נימי נפשו, והחשיבו לרבו מובהק, וככה התעלה מאד בתורת הנגלה שרכש וספג מלא חפניים, אולם לא שבעה נפשו רק בזה, אלא הוא נמשך גם אחר תורת הנסתר, ונכנס ביחד עם עמיתו המהרי"ט אלאזאי לישיבת "בית אל" שעמד אז בראשותו של המקובל ר' שלום מזרחי שרעבי זצ"ל, הנועד ומפורסם בשם הרש"ט, והתעלה בא עד שהצליח להימנות בין טובי ובחרי תלמידיה, ונמנה ביחד עם עמיתו המהרי"ט בין שנים עשר בני-עליה מתוך תלמידי בית מדרש בית אל, שהתלכדו ויסדו אגודה מיוחדת בשם "אהבת שלום" אשר בראשותה עמד רבם הרש"ט בעצמו.

ושנא את הרבנות

במשך ימי חייו פנו אליו קהלות רבות בבקשה שיואל לקבל את משרת הרבנות בקהילתם ולכהן פאר בעירם, אך הוא לא ראה עצמו ראוי וזכאי לכך וסירב ומיין לקבל הצעתם, בשנת תק"כ נתבקש לעלות לאמסטרדם ולכהן לרב הראשי לקהילות הספרדים, ולא ניאות לבקשתם, גם לבקשת קהילת צפת בשנת תקמ"ב סירב, וגם כאשר הציעו לו את כהונת ה"ראשון לציון" בירושלים במקום ידיד נעוריו המהרי"ט אלאזאי שנפטר בשנת תקס"ב, נהג כמנהגו והשיב בשלילה על ההצעה, אכן במצרים כשהוא שם ע"י אונס, שלא הי' יכול לחזור לארץ ישראל, הי' רב בעל כרחו, חמש שנים הי' שם במצרים אולם ימי שבתו שם לא היו לו נחת ולעוגה כי תמיד התגעגע והכסוף לשוב לארץ"ק, - אבל מהרבצת תורה לא מנע עצמו, והרביץ תורה לתלמידים בישיבת "פאר ענוים" בירושלים, שביניהם היו כאלה שברבות הימים היו לגדולי ישראל, בנוסף לזה הצטרף לחברי בית הדין של רבי יהודה נבון, וכן שימש גם כדיין בבית דינו של רפאל מיוחס בכ"ר שמואל בעל מחבר "פרי האדמה" ועוד.

התיי הגדול

ג"פ הלך בשליחות מארץ ישראל, פ"א בשנת תקט"ו, בפעם הב' בשנת תק"ל, בפ"ג בשנת תקמ"א, ונסע ממדינה

הילולא דצדיקיא

הגה"ק ר' חיים יוסף דוד אזוראי זללה"ה
י"א אדר

למדינה ומעיר לעיר ועבר כמעט בכל העולם וקיבץ לאחיו האומללים בא"י, ובכל מקום בואו כבדוהו מאד מאד וקיבץ הון רב לאחיו, כל גדולי חוץ לארץ השכימו לפתחו, ובכל מקום שמצא אוצר ספרים למד ודרש וחקר בכתיב יד הישנים מגדולי ישראל, ורשם והעתיק לעצמו הרבה דברים נחוצים, וגם הביא לבית הדפוס כמה מהם בשלימות, גם מצא והוציא כמה

מסכתות קטנות כמו מסכת גרים, וכותים, ועבדים, וכמה פירושים מדברי הראשונים שנשתכחו ונאבדו, ובספרו מעגל טוב מספר הרבה מנסיעותו, ושם נראה גודל קדושתו וחסידותו ופרישותו, לצורך החיפוש אחרי כת"י עזר לו הרבה אישיותי הרמה וחשיבותו הנשגבה, ונפתחו לו שערי אוצרי ספרים גדולים, גם מצא חן בעיני המלך והשרים, שאהבו להשתעשע עמו, ולשמוע ממנו דברי חכמה, כשהי' בפאריז מצא חן בעיני הקיסרית שבקשה ממנו לברך את בנה והרשה לו להיכנס בבית עקד הספרים שברשותה ולהעתיק משם כחפצו, והיו שם למעלה מחמשת אלפים כתבי יד מחכמי ישראל, ומביקורים אלו היו לו עזר רב בסידור ספריו ויצירתו הרוחנית.

ספרא רבא דישאל

גלות הכותרת מחייו הענפיים היא מורשתו הרוחנית שהשאיר לדורות, למעלה משמונים ספרים אשר כתב בכל עת ובכל זמן משנתו השנים עשרה עד לשנותיו האחרונים, בכל מקצועות התורה, על התורה בפרד"ס פשטים רמזים ודרושים נעימים, על הש"ס צולל בעומק סוגיית הש"ס בחריפות ועמקות נפלאה ומסיק מהם הלכה, בתחום הלכה ושו"ת כתב הרבה ספרים, שדן בהם בבעיות הלכות שונות ופוסק לבסוף הלכה למעשה, המפורסם מבין ספרי הלכה הוא הספר הנועד "ברכי יוסף" על שלחן ערוך, גם בשטח המוסר חיבר ספרים, שם מרבה בדברי תוכחה ומקרב לב העם אל ה', וראוי להדגיש את הספר "יוסף לחק" שחיבר כתוס' לספר "חק לישראל" סדר יומי של מוסר והלכה פסוקה בדרך קל ומהירה, גם חיבר

הרבה תפילות כידוע שהי' ע"פ סוד, שהרבה מהם נתקבלו בתפוצות ישראל, כמו"כ חיבר סדר הדורות וספרי יוחסין, ידיעות ענפיות בסדר הדורות והיסטוריה וקבלה הישראלית, ההערצה המופלגת לתורתו פרצה בכל גבול, ללא הבדל בין קהילות ספרדים ואשכנזים, וגם במחנה החסידות נתקבלו באהבה רבה, ראה מה שכתוב בספר "אוהל אלימלך" מהרה"ק ר' אלימלך מליזענסק ז"ע, וז"ל שם באיטליא יש צדיק אחד גדול, אשר ע"י חיבוריו הטהורים מבטל כל ספרי המינות, ומי יתן והי' לבבם של ישראל לשקד על דלתי ספרי החיד"א לא יזיזו אותם כלום מאמונתם, הרה"ק בעל בני יששכר ז"ע לא זז

מעל שלחנו ספרי החיד"א ומביאם בספריו מאות פעמים ובונה דבריו עליהם הרבה פעמים, ולעומתו גם החיד"א מביא הרבה פעמים את הבעש"ט הק' ותלמידיו הרבה פעמים. נסתלק ביום י"א אדר תקס"ו כבן פ"ב שנים.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

ממעייני הפשט

האם זרקו השמן

מערב עד בקר. פירש"י שתהא דולקת מערב עד בקר ושערו חכמים דהיינו חצי לוג לליל טבת הארוכים ובלילות הקצרות אם נשאר מן השמן אין בכך כלום. ואין נראה להרב יצחק בר אברהם ז"ל לזרוק תמיד שמן הנותר לפיכך פירש שלפי קיצור הלילות היו עושין הפתילות גסות שלא ישאר מן השמן כלל למחר.

דעת זקנים

העביר השמיני

מעשה חרש אבן פתוחי חתם תפתח את שתי האבנים על שמות בני ישראל. קשה דהי' לו לומר בשמות בני ישראל שיפתח את שמותיהן, ומה על שמות. ונראה דאיתא ברמב"ם שהיו רושמין את השמות בדיו על האבנים, ואז"כ מעבירין את התולעת שמיר על הדיו ועי"ז נחרצות האותיות בהאבנים. ופירש כתיב תפתח את שתי האבנים על שמות בני ישראל, שהעביר את השמיר המפתח והחורץ על שמות הרשומים בדיו, ועי"ז נחרצין האותיות.

מדרש תלפיות

ממדידת רוח הקודש

והענין הוא, כי היו שמות קדושים, מכאן יאירו האותיות מאבני החשן אל עיני הכהן השואל במשפטם. והמשל, כי כאשר שאלו: מי יעלה לנו אל הכעני בתחלה להלחם, הי' הכהן מכוון בשמות שהם האורים, והאירו לעיניו אותיות יהודה, וי"ד מלוי, ועי"ן משמעון, ולמד"מ מלוי, וה"א מאברהם, וכתוב שם על דעת רבותינו. או שהאירה פעם אחת לנגד עיניו ה"א מיהודה. והנה כאשר האותיות מאירות אל עיני הכהן עדיין לא ידע סידורן, כי מן האותיות אשר סדר מהן יהודה יעלה, הי' אפשר להעשות מהם "ה-ו-ה-ד-ע-ל-ה", או "היעל-ד-ו-ה-ה", מתבות אחרות רבות מאד, אבל היו שם שמות הקודש אחרים הנקראים "תמים", מכאן יהי' לב הכהן תמים בידיעת ענין האותיות שהאירו לעיניו. כי כאשר כוון בשמות האורים והאיר, חזר מיד ומכוון בשמות התמים, ועודם האותיות מאירות לעיניו, ויבא בלבו שחבורם יהודה יעלה. וזאת מדרגה ממדרגת רוח הקודש, והיא למטה מן הנבואה ולמעלה מבית קול שמשותמים בה בבית שני לאחר שפסקה הנבואה ופסקו אורים ותמים.

רמב"ן

רק בטהרה

וראיתי בספר האבנים שחברו הפילוסוף שהאבנים צריכות טהרה וידוע מסגולתם שהנושא אותם בטומאה יתבטל כחם אליו או יחלש ואם ישוב ויטהר תחזור האבן לכהן הראשון כבתחלה. והסבה והטעם בזה לפי מעלות רוחניות הכה העליון שהאבן מושכת ממנו שהוא מדבק בטהרה ומתרחק מן הטומאה, וכן כתב המחבר בחבורו, וראוי להאמין כך שהרי אין לך כל אבן ואבן מן האבנים היקרות שלא תמשך כח עליונים ענין שאמר בעשבים אין לך כל עשב ועשב מלמטה שאין לו מזל למעלה.

רבינו בחיי

זכות השבטים

ובמדרש מה טעם י"ב השבטים באבני החושן, שיהי' הקב"ה מסתכל בבגדי הכהן בכניסתו בבית המקדש וזוכר בזכות השבטים. א"ר יהושע בן לוי משל לכן מלך שהי' פדגוג נכנס אצלו מלמד על בנו סנוריא והי' מתירא מן העומדים עליו שמא יפגע בו, מה עשה הלבשו פורפירא שלו שהיו רואים אותו ומתיראים ממנו. כך אהרן הי' נכנס בכל עת לבית קדש הקדשים ואילו לא היו לו זכיות הרבה שהיו נכנסין עמו מסייעין לו, לא הי' יכול להכנס, למד, שהיו מלאכי השרת שם. מה עשה הקב"ה נתן לו מדמות לבושי הקדש שנאמר וילבש צדקה כשריו, ע"כ.

רבינו בחיי

דברות קודש

מכ"כ מרן אדמו"ר שליט"א

לפרשת השבוע

נתפרסם ע"י ועד להוצאת ספרי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ונשמע קולו בבואו אל הקודש לפני ה' ובצאתו ולא ימות, במסורה שלשה פעמים ונשמע, דין, ואידך (שמות כד ז) כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע, ואידך (אסתר א כ) ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא. וכתב בבעל הטורים בפרשתו

בביאור המסורה, דאמרינן במגילה (דף ג:) אמר רבה מקרא מגילה ותלמוד תורה מקרא מגילה עדיף, מקרא מגילה ועבודה מקרא מגילה עדיף, והיינו קריאת המגילה, כי רבה היא, אלמא דעדיף טפי, וגם כי רבה קאמר לה, עכ"ד. ואף

אנן נימא בה מילתא בביאור המסורה לשיטת רבה. ואפ"ל בהקדמא מה שכתב א"ז זללה"ה בקדושת יום טוב (פ' אחרי) בטעם שהתשובה מועיל לנו ולא לאומות העולם כמבואר במדרש (תנחומא האזינו ס"ד), שהוא מחמת שיש לנו חזקת אבהתא, כי כתב בזרע קודש (פ' נצבים) כשאדם שב ומתחרט על חטאיו גורם תשובה למעלה כאמרם ז"ל (סוכה נב:) שכביכול אומר ואשר הרעותי, אני הוא שגרמתי להם שבראתי את היצר הרע, עכ"ד. ומסתבר שזהו דוקא בישראל, שולוא היצר הרע אוקמינן אחזקתיה חזקת אבהתא, שהיו עובדים את ה' בכל לב ונפש, ויוצדק לומר ואשר הרעותי, ומועיל לנו התשובה, מה שאין כן באומות העולם, עכ"ד.

אמנם הא דאית לן חזקת אבהתא הוא משום דאזלינן בתר רובא, כדאיתא בגמרא (חולין יא:) וליחוש דילמא לאו אביו הוא, אלא לאו משום דאמרינן זיל בתר רובא, עי"ש. ומעתה הא דמועיל התשובה לגורם תשובה למעלה, והוא מחמת שיש לנו חזקת אבהתא ולולא היצ"ר לא היו חוטאים, תלי אי רוב הוה ודאי או הוה ספק, כי כתב בעיר דוד (בית החכמה אות תקע"ב) דעשה דכיבוד הוה ספק עשה דדילמא לאו אביו הוא, ואינו דוחה ל"ת שבתורה כמבואר בתוספתא דביצה (פ"א ה"ד), עכ"ד. ומבואר באחרונים (שו"ת בית שערים סי' רע"א) דהא דכיבוד הוה ספק עשה, הוא עפ"י המבואר בשיטה מקובצת (בבא מציעא ו:) בשם הרא"ש, דכל רוב הוה ספק, אלא שהתורה התירה ספק זה כודאי, ועל כן עשה הבא מכח רוב דהוה ספק עשה, אינו דוחה לא תעשה, עכ"ד. ואיתא בגמרא (יומא פו:) גדולה תשובה שדוחה לא תעשה שבתורה (דלא יוכל בעלה הראשון וגו'), ובכן אי אמרינן דרוב הוה ודאי, אם כן יפה כחינו בחזקת אבהתא לגורם תשובה למעלה, וגדולה התשובה שאנו עושים לדחות ל"ת שבתורה, אבל אי אמרינן דרוב הוה ספק, אם כן עשה דתשובה בא מכלל ספק (אם יש לנו חזקת אבהתא) ואין ספק עשה דוחה ל"ת שבתורה, ומהיכי תיתי שיועיל לנו התשובה.

ובחיידושים למס' יומא (שובה ישראל סוגיא דאין הולכין בפיקו"נ אחר הרוב) ביארנו, דדבר זה אי רוב הוא ודאי או ספק תליא במחלוקת הרמב"ם והרשב"א אי ספיקא דאורייתא מן התורה לקולא או לחומרא, כי הרשב"א (קידושין עג.) הקשה על שיטת הרמב"ם דסבר

דספיקא דאורייתא לקולא, מהא דילפינן במס' חולין (דף יא.) דין רוב מפסח וקרבנות, דניחוש שמא ינקב הקרם של מח ושמא במקום נקב קא שחט, אלא לאו משום דאזלינן בתר

רובא, ולשיטת הרמב"ם קשה דלמא מכשרין מכח ספיקא דאורייתא לקולא ולא משום רוב, ותיריך החוות דעת (בבית הספק י"ד סימן ק"י) דבמצות עשה מודה הרמב"ם דספיקא לחומרא, דבמקום דמזהיר קרא בקום ועשה אמרינן שיהא בודאי ולא בספק, ושפיר מוכח מהכא דין רוב דמכח הספק לא הוה מכשרין ליה, עכ"ד. (וכן כתב בים התלמוד (בבא קמא סו:). והשתא אי רוב הוה ספק, הדרא קושיא לדוכתיה דלמא שריא מכח ספיקא ולא מדין רוב, וליכא לתריך דבקום ועשה צריך שיהא בודאי, דהא רוב נמי לא ודאי הוא, ועל כרחך דסבר הרמב"ם דרוב הוה ודאי ולא ספק, אבל הרשב"א סבר דרוב הוה ספק, ולכן הוכיח מכאן דספיקא דאורייתא מן התורה לחומרא, דאי לא הכי ליכא הוכחה דאזלינן בתר רוב.

ומעתה לשיטת הרשב"א י"ל דרוב הוה ספק, הוה עשה דכיבוד בא מחמת ספק ואינו דוחה ל"ת שבתורה, והכי נמי תשובה שבא מחמת ספק אינו דוחה ל"ת, ולא תועיל לנו התשובה מן הדין, אבל לשיטת הרמב"ם דרוב הוה ודאי, אם כן עשה דכיבוד הוה ודאי עשה דדוחה ל"ת, והכי נמי מועיל לנו התשובה כי בדין סמכינן אחזקת אבהתא, ושפיר יוצדק לומר ואשר הרעותי, וגדול כח התשובה לדחות לא תעשה שבתורה.

והנה במסכת פסחים (דף מו:) איתמר, האופה מיום טוב לחול רב חסדא אמר לוקה רבה אמר אינו לוקה, רב חסדא אמר לוקה, לא אמרינן הואיל ומקלעי ליה אורחים חזי ליה, רבה אמר אינו לוקה אמרינן הואיל, וכתב בשו"ת בית יצחק (או"ח סימן פ"א אות ז) דגוף הסברא דהואיל הוא משום דספיקא דאורייתא מן התורה לקולא, ואם כן מדאורייתא מותר לאפות מחמת ספק שמא יקלעו ליה אורחים, עכ"ד. ולפי המבואר נמצא דרבה ס"ל הואיל משום דס"ל ספיקא דאורייתא היא לקולא, אם כן הא דסמכינן ארובא הוא משום דרוב הוה ודאי, והכי נמי אוקמי לן אחזקת אבהתא דאזלינן בתר רובא, ומועיל לנו התשובה מן הדין לדחות ל"ת שבתורה.

וזהו ביאור דברי המסורה, כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע, ולכאורה איך אמרו שלא יעברו את פי ה', הלא לב יצר האדם רע מנעוריו ומבקש להכשילו, ועל כרחך שסמכו דעתם אשר ונשמע קולו בבואו אל הקודש לפני ה' הנותן יד לפושעים להחזירם בתשובה, כי גדולה תשובה שדוחה ל"ת שבתורה, ואם תאמר הא עשה דתשובה בא מכח רוב, ומהיכי תיתי דרוב הוה ודאי ולא ספק, לזה אמר ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו, שעל ידי התשובה יאמר הקב"ה ואשר הרעותי, והטעם כי רבי"ה היא דס"ל הואיל משום דספיקא דאורייתא לקולא,

שבוע אחרונה של ימי השוכב"ם

אונז שטיי מיר יעצט אין די לעצטע מינוטן אין די לעצטע רגעים פון די ימי השוכב"ם, אויב זאלן מיר אדורכלאזן די צייט וועט עס זיין א מעוות לא יוכל לתקן, יעצט אין די לעצטע מינוטן פון די געהויבענע זמנים קען מען נאך אריינכאפן. דער טאטע ז"ל פלעגט נאכצוזאגן - ביי די דרשה ערב דעם הייליגן טאג כל נדרי נאכט - א ווארט פונעם חתם סופר ז"ל מקוה ישראל ה' מושיע בעת צרה, האט דער חתם סופר געזאגט ע"ת צרה"ה מיינט ווען די צייט איז ענג.

אונז געפין מיר זיך יעצט אויך אין אזא מצב, עת צרה, ווען די צייט איז ענג, מען גייט שוין ארויס פון די ימי שובב"ם ת"ת, הזמן קצר והמלאכה מרובה, ליידיער ליידיער איז די מלאכה מרובה, ס'איז דא אזויפיל וואס מען דארף נאך אויפטון, ס'איז דא אזויפיל וואס מען דארף מתקן זיין, און ס'איז נישט מעגליך בדרך הטבע מען זאל מתקן זיין די אלע ענינים, לב יודע מרת נפשו, יעדער איינער ווייסט ביי זיך ווי מען האלט אויף דעם עולם, יעדער איינער ווייסט וואס מען דארף מתקן זיין עניני קדושה, אונז בעט מען דעם הייליגן באשעפער פתח לנו שער בעת נעילת שער, ער זאל מערה זיין א רוח טהרה ממרום, ווייל השי"ת איז א כל יכול, און ס'איז נישט שייך ביי אים צו זאגן אז דער זמן איז ווייניג, ער איז למעלה מן הזמן, השי"ת קען אין איין רגע אראפשיקן א רוח טהרה ממרום, אויס צו וואשן דאס הארץ פון יעדן איד, אז גאנץ כלל ישראל זאל נתעורר ווערן צו א תשובה אמיתית, און מען זאל ארויסגיין פון די וואכן מיט א תשובה אמיתית מזוכר ומטוהר פון חטאים עוונות ופשעים.

דאס איז מקוה ישראל ה', דער האפענונג פון אידן איז השי"ת, השי"ת זאל ארויסהעלפן בעת צרה, ווען דער זמן איז ענג, ווען מען געזעגענט זיך שוין פון די ימי השוכב"ם, השי"ת וועט מערה זיין א רוח טהרה ממרום וועט מען זוכה זיין אין א קורצע זמן - אפילו אין א רגע כמימרא - צו א תשובה בשלימות.

און דאס זאגט דער מדרש (שמו"ר פל"ו ס"ד) ואתה תצוה, זש"ה (איוב יד טו) תקרא ואנכי אענק, תקרא מען זאל בעטן דעם הייליגן באשעפער, פתח לנו שער בעת נעילת שער, השי"ת זאל אונז עפענען די שערי תשובה אז אידן זאלן נתעורר ווערן צו תשובה אמיתית, ואנכי אענק, השי"ת איז א כל יכול, און אין איין רגע קען ער מחזיר זיין בתשובה גאנץ כלל ישראל, ובפרט אז מיר שטייען שוין חודש אדר וואס איז ימי שמחה, און אין די וואכן אז מען וועט תשובה טון וועט עס אוודאי זיין תשובה מאהבה, און די זדונות וועלן זיין זכיות, אידן וועלן ארויסגיין מזוכר ומטוהר.

מתוך ס"ג תצוה תשס"ח בלאנדאן

ואמרינן רוב היינו ודאי, ואם כן גם עשה דתשובה הבא מכח רוב יפה כחו לדחות ל"ת שבתורה, והוא מרצוה לפני ה'.

צפוני הלכה

בירורי הלכות, נערך ונסדר ע"י מערכת "בית וועד לחכמים" שע"י מבצר הכוללים קרית יואל והיו למראה עיניו של הגה"צ דומ"ץ קרית יואל שליט"א
להערות והארות: 845 662 4936 או ע"י הפקס: 845 781 7213

דיני קציצת צפורנים (ב)

- שלא לקצץ צפורני ידים ורגלים ביום אחד -

(א) יש להזהר שלא לקצץ צפורני הידים והרגלים ביום אחד משום סכנה.
(ב) והזהרות זו היא גם שלא יקצץ ביום אחד רק צפורן אחד של יד וצפורן אחד של רגל.

(ג) והזהרות זו היא דוקא כשהחוקר ע"פ קצת מהצפורן, אבל אם אינו מוקצצם אלא מגרדם [רייב"ט] ע"ג אבן או מתכת [כדרך שעושים לייפות הצפורנים], ליכא חשש סכנה כשעושים כן [אף שע"י הגירוד נופל קצת פיזורים מהצפורנים], וע"כ ביום שקצץ צפורני הרגלים מותר לגרד צפורני הידים.

(ד) הלילה הולך אחר היום שלאחריו לענין זה, דהיינו שליל ששי ויום ערב שב"ק נחשבים ליום אחד.

(ה) ומהאי טעמא יזהר לקצץ צפורני רגלים ביום ה' [ולא בליל שיש או בערב שבת] כדי שיוכל לקצץ צפורני הידים בערב שבת.

(ו) ואם שכח לקצץ צפורני הרגלים ביום ה' יקצץ רק צפורני היד בערב שבת ולא צפורני הרגלים.

(ז) ובערב יו"ט שיש ענין לטהר עצמו קודם הרגל וכ"ש בערב חג השבועות ויכולין להקל לקצץ צפורני הידים וצפורני הרגלים ביום אחד, [ודוקא בשכח לקצץ צפורני הרגלים מקודם, אבל לכתחילה גם בערב יו"ט יזהר לקצץ צפורני הרגלים יום אחד קודם ערב יו"ט].

- נטילת ידים אחר קציצת צפורנים -

(ח) אחר קציצת הצפורנים צריכים לטויל הידים משום רוח רעה.

(ט) ואפילו כשלא קצץ בכלי אלא בשינוי, ואפילו לא קצץ רק צפורן אחד צריך לטויל ידיו, ומצוי באנשים הנושכים צפורניהם בשיניהם, שצריכין להזהר לטויל ידים אחר קציצת צפורנים אפילו לא נשכו רק צפורן אחד.

(א) מג"א (רס"ו ר"ס) בשם מגיד מושרים (להב"י ששמע כן מהמגיד), ומה שכתבנו שיש סכנה בדבר כ"כ התניא (סעיף ב'), וכן חובב להלכה בתו"ש (ס"ב ב'), ועוד, וע"י שעי"ת (ס"ב) שהביא דברי המחזיק ברכה (ס"ד) שכתב שמחרי"ש ויטאל כ' בשם אביו שהאריז"ל היה נוטל צפורני ידיו ורגליו בע"ש, וכ"כ להקל בשלחן השחר (ס"ג), אבן הלכותי מהרי"ח (סדר הנחת ערש) הביא דבספר יש נוחלין כתב להפך שהאריז"ל הי' מקפיד ע"ז ע"ש, וכ"כ בקצה המטה (ס' תרכ"ה ס"ק י"ג) דבמדרשו מקפידין ע"ז, וא"א לנו להתדמות להאריז"ל שמגדל קדרשתו לא הדיק לו שום ענין, וסיים שם דמ"מ לענין טבילה מצוה שלא יהא חשש חציצה אין לחוש לזה ע"ש.
(ב) א"א מבוטשאטש (מהר"ח ס' ר"ס - ובספרו מלי דחסידותא אות נ"ו) הו"ד בקצוה"ש (ס' ע"ג ס"ד).
(ג) א"א מבוטשאטש (שם) ובקצה"ש (שם).
(ד) כ"כ הא"א מבוטשאטש (שם) [ואף שבספרו מלי דחסידותא צידד מקודם להקל בזה מ"מ בסופו סיים להחמיר שבהסברא שהלילה הולך אחר היום ע"ש].
(ה) מג"א שם בשם המגיד מושרים, ועי"ש במחצה"ש.
(ו) דעיקר הכבוד שבת הוא בצפורני הידים.
(ז) שו"ע (ס' ד' סעיף י"ח), ועי"ש דאם לא נטל ידיו אין תלמיד חכם הוא תלמודו משתבח, אם אינו ת"ח יוצא מדרתו, וע"י בא"ר (שם) דר"ל דנכנס בו רוח שטון, ועי"ז יוכל לבוא אח"כ לעבירה וכמ"ל חסיד דאין אדם עובר עבירה אח"כ נכנס בו רוח שטון ע"ש, ועוד כתב בשו"ע (שם סעיף י"ט) דכשלא נטל ידיו מפתח ואינו יודע ממה מפתח, ע"ש.

עניית אמן באמצע קציצת הצפורנים

וע"י בשו"ת מהרש"ם (ח"ד ס' קמ"ח) שכתב דאמצע נטילת הצפורנים מותר לענות אמן וכתב ששמע מהגה"מ בעל שו"ת מהר"י אשכנזי ז"ל שראה בעיניו מבעל ההש"ב משה וישמח משה, שהיה נו"צ ביד' בעירו נוטל צפורניו ואף שהיה רק שומע מפיו שצוה לו לומר הטיטה לפניו בשעת נטילת הצפורנים הרי שומע כעונה עכ"ל.

(ח) מטה אפרים (ס' תרכ"ה סעיף י"ג) דלצורך מצוה אין להקפיד, ובפטר דהאריז"ל לא הקפיד כלל ע"ז ועי"ש באלף המגן, אלא שיש סתירה בדבריו שבס' תר"ו (סעיף ח') מחמיר בערב יו"כ"פ שלא יקצץ צפורני הידים והרגלים ביום אחד אלא ינקה העפירות שחתת הצפורנים ע"ש, ובקצה המטה נתקשה בזה ויע"ש שמתקין שערב יו"כ"פ משום קדושת היום ראו להקפיד יותר, וע"ש עוד תירוץ, [וע"כ בתהלי"ד (ס' ר"ס ס"א) ובקצה"ש (ס' ע"ג ס"ק)] דשומר מצוה לא ידע דבר רע, ובערב שבעות יש מקום להקל יותר דכתב בחידושי הרי"ם (על חג השבועות) דבערב שבעות אין קפידא דהוה כעין שחרת אשה לבעלה דאין קפידא ע"ש, וכן העיר לנו הגה"צ הרי"מ ב"ש שליט"א שכ"כ בלקו"ט מהרי"ח (מנהגי חג השבועות) ז"ל והנה סיפר לי איש מופלג וחסיד שהיה בערב שבעות אצל הה"ק מו"ה אלימלך מורדנטיק וצלה"ה ומצאו שהיה חותך צפורני ידיו ורגליו ושאלו הלא אין חושבין צפורני ידיו ורגליו ביום אחד, והשיב הרה"ק הנ"ל אני אינו למדן ואינו יודע יותר רק מש"כ בזה"כ דצריך לטהר עצמו שבעות כאשה לבעלה, וע"י במטה אפרים שמצד ג"כ להקל בערב הרגל משום חייב אדם לטהר עצמו ברגל וזהו כמו טבילה אשה נדה עכ"ל, וכ"כ (שם במהג"ע ר"ס) להקל בכל יו"ט ע"ש.

(ט) קצות השולחן (ס' ב' סעיף י"א) מאסף לכל המחנות (ד' ס"ק ק').
(י) ארצות החיים (ס"ק ע"ז) בשם הרשב"י (בחינוכי עמ"ס נדה י"ג ע"ב) וכ"כ בתהלי"ד (ס"ק י"ז), וכ"כ הכף החיים (ס"ק ס"ח) בשם כסא אליהו ופתחי עולם ע"ש, וכ"כ במאסף לכל המחנות (שם), אכן באפיקי מגנים (ס"ק ל"ג) כתב להקל בצפורן אחד, מ"מ בפנים סתמנו ככל הני פוסקים המחמירים.
(יא) וכ"כ במאסף לכל המחנות (שם), ובה"ל שבת כתבנו שבלא"ה טוב למנוע מרגילות כזה אף בחול שמתקן רגילותו זה יוכל לבא לידי חילול שבת.

מתוך דברות קודש

מכ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

אצל מסיבה להחזקת המתיבתא תו"י קרית יואל - בויליאמסבורג
יום א' תרומה תשע"א לפ"ק

...כיחאב געהערט אז עס פארן מיט אידן מאנשי שלומינו, איך ווייס נישט

ווער עס פארט מיט, אבער איך וויל רעדן צו די אידן וועלכע פארן. מען פארט אויף א מקום קדוש, מען פארט נישט אויף קיין לופט רייזע, אזוי ווי מנהג אמעריקע. מען דארף צו דעם האבן אן הכנה דרבה בדחילו ורחימו, פארן באימה וביראה.

דער טאטע ז"ל איז אמאל געפארן אויף קברי צדיקים, האט ער דעמאלטס געזאגט פאר איינעם "איך קען נישט פארשטיין, מען גייט אריין אין אן אהל פון א צדיק, און מען נעמט מיט א פאטאגראפיר - מאשין" ער האט עס געזאגט מיט א נאמען, ער האט געזאגט, "מען גייט אריין אינעם אהל פון הייליגן רבי ר' הערש [מרימנוב] זי"ע" ער האט אנגעכאפט דעם משל "דער הייליגער רבי ר' הערש בחיים חיותו, איז געווען א פחד און אן אימה אריינגעגאנגן אין זיין מחיצה, כל שכן לאחר פטירתו, קומט מען אזוי אריין אין זיין אהל?!", אזוי האט ער געזאגט בימיו פאר איינעם.

דאס זעלבע וויל איך אויך בעטן פאר די אלע וועלכע פארן, אזוי ווי מען האט אנגעזאגט פארן כהן גדול איידער ער איז אריין אין קדשי קדשים, זאלסט וויסן למי אתה נכנס למקום אש להבת שלהבת, דער זיידע ז"ל, דער קדושת יו"ט בחיים חיותו איז געווען א פחד, א געוואלדיגער פחד צו שטיין אין זיינע ד' אמות, וכל שכן לאחר פטירתו. אט די וואכעדיגע זאך, דאס איז א היפך גדול פון וויאזוי מען גייט אויף א ציון פון א צדיק, דאס איז שחוק וקלות ראש, דאס טאר נישט זיין.

בכלל, איז נפרץ געווארן די מכה פון די פאטאגראפיר-מאשינעלעך, דאס איז נישט קיין וועג פון א חסיד, א חסידי'שער אינגערמאן, א חסידי'שער בחור, בשום מקום, ומכל שכן אין א בית המדרש, דאס איז א מיאוס'ע זאך ביי יעדן בר דעת. עס דארף זיין א בושה, פאר איינעם וועלכער מאכט די ברכה אינדערפרי שלא עשני אשה, ער זאל טראגן מיט זיך און האלטן אין דער האנט א קאמערא.

מען דארף טוהן פעולות מען זאל עס מבטל זיין בכלל ובפרט איבעראל, וד' ישמור צאתנו ובואנו...

ברכת מזל טוב

מעומק הלב פנימה כסא דברכתא נרימה למע"כ הרה"ג המפואר מלא וגדוש בתורה ויראה על כל גדותיו כמעין המתגבר באוצרותיו עומד לימינינו בכל עת ועונה בעריכת המדור "בשבילי הלכה"

הרה"ג ר' שבתי הכהן קאהן שליט"א

מרבני מבצר הכוללים בקרית יואל יצ"ו

לרגל שמחת הולדת בנו למזל טוב

ויה"ר שיזכה לגדלו ולחנכו על דרך התורה והיראה וירוה ממנו ומכל יו"ח רב נחת דקדושה במדה מרובה וגדושה, ואך טוב וחסד ירדפוהו כל הימים עדי ביאת הגואל במהרה בימינו אמן.

כעתירת וברכת:

המערכת